

Herra Q luki kirjaansa opettajanpöydän ääressä, ei hän sitä lukenut kunnolla, vaan hän kuunteli miten hänen oppilaansa kynät sauhuivat kovaa tahtia, kirjoitellen matikan laskuja. Hänen edessään oleva kirja oli hänen itsensä kirjoittama. Ensimmäinen ja viimeinen painos, sen nimi oli Sininen Takki. Viimeiset kolmekymmentäviisi (35) vuotta hän on kirjoitellut sitä ja eilen hän sai sen itselleen. Koko päivän ajan, aina kun hän ehti, hän meni lukemaan omaa kirjaansa. Tänään kaikilla hänen opettamillaan luokillaan oli kokeet, joten hänellä oli paljon aikaa tapettavana. Kello oli 9.17, tunti oli alkanut seitsemäntoista minuuttia sitten, päivän toinen tunti hänelle. Kirjassaan on melkein viisisataa sivua, kun hän pääsi sivulle kaksikymmentä, hän alkoi ajalehtia pois omasta kirjoittamastaan tarinasta. Se kertoi miehestä. Vain miehestä. Koko elämän tarinan, iästä 24 ikään 59, tämänhetkiseen ikäänsä. Kuten arvaatte, se kertoi herra Q:n omasta elämästä. Sivulla kaksikymmentä, hän oli kaksikymmentäyhdeksän. Vain kaksikymmentä sivua iästä 24-29, ehkä liian vähän. Sivulla kaksikymmentä, hän tiesi jo mitä tapahtui seuraavalla sivulla, ja seuraavalla ja niin edespäin. Hän toisteli itselleen että hän haluaa lukea kirjansa, elämänsä ja muistella. Mutta, hän tiesi että siinä ei ollut mitään järkeä. Hän tietää miten kirja loppuu: kesken. Hän ei ole kuolemassa vähän aikaan, kirja vain loppuisi. Hän kirjoitti pelkästään tärkeimmät tapahtumat siihen, mutta hän tajusi kuinka typerää se oli. Pelkästään tärkeät tapahtumat, nehän hän jo muistaa. Hän odotti saavansa muistella niitä pienijä, turhia muistoja, jotka tuovat hyvän tuntuista nostalgiaa. Kello oli 9.37, tunti loppuisi kahdeksan minuutin päästä. Q sulkee kirjansa, ei laita kirjanmerkkiä, lupaa itselleen muistavansa missä kohtaa hän oli, mutta se on valhe. Melkein kaikki oppilaat ovat jo valmiita, paperit nurin päin pulpettien nurkassa, entiset-terävät kynät sormissaan, leikkien sillä, koittaen estellä tylsyyttään. Pari oppilasta hakkaa hiljaa kyninään pulpettiin, koittaen herättää opettajan huomiota, ilman muiden huomiota. Joku lippispäinen poika luokan takana sanoo jotain vieressä istuvalle pojalle, kenellä on samanlaiset vaatteet kuten hänelle. "Sanakin vielä, niin saatte molemmat hylätyt!", Q sanoo pojille uhkaavasti. Ihan kuin heitä voisi kiinnostaa. He ovat kahdeksannella luokalle, yksi hylätty koe, ei tule haittaamaan heidän tulevaisuuttaan. Toinen jopa toivoisi saavansa, toivoisi että Q huutaisi hänelle enemmän, jotta hän voisi koittaa sanoa jotain nokkelaa siihen ja luokka ylistäisi hänet "kovaksi jatkäksi". Poika katsoo Q:ta silmiin hetken ja sanoo "Mittä sitten vittu?". Mihin tavallinen käytös on hävinnyt, Q miettii itsekseen. "Älä käytä tollaista kieltä mun kanssa", Q sanoo varmasti. Ennen kuin poika ehtii vastata, yksi eturivin työistä estää sanoen "Päästäiskö jo?". Q vastaa hieman hymyillen "Kyllä". Oppilaat ryntäävät ulos, kaikki käyvät opettajanpöydän kautta heittämässä kokeensa hänen pöydälleen. Kaikki menevät minne sattuu ja vasta kun kaikki ovat lähteneet, Q nostaa joka ikisen, kiroillen mielessään ja laittaa ne pöydälleen siistiin pinoon. Ehkä jopa liian huolellisesti. Yksi papereista on väärinpäin, paperi on aivan keskellä. Q kaivaa sen ylös sieltä ja laittaa sen oikeinpäin. Hieman pakkomietteisesti laittaa paperit täysin suoraan pinoon. Tämän välitunnin hän on valvojana ulkona, sillä kukaan muukaan ei halua mennä ulos tällaisessä kylmässä talvisäässä. Q käy opettaja huoneen kautta ja heittää kokeet lokeroonsa ja hakee takkinsa, joka ennen oli tuolilla, mutta oli heitetty lattialle. Tuolilla istuu joku uusi opettaja, joka näpyttelee kännykkäänsä. Hän istuu kahvipöydän äärellä, muiden opettajien kanssa. Viisi tuolia pöydän ympärillä, viisi puoli tyhjää kahvimukia, viisi kännykkää, joita kosketellaan raivokkaasti ja viisi myykkää ihmisistä. Q ottaa takkinsa lattialta. "Olisit voinut laittaa tämän vaikka tuohon pöydälle", sanoo ärtymällä miehelle, joka istuu hänen takkinsa entisellä tuolilla. Mies ei ole huomaanvinansa, joten Q lähtee. Oppilaat laittavat takkejaan kiinni ja pipojaan päähän samalla kun kävelevät ulos päin. Kun kaikki näyttäivät olevan pihalla, Q lähtee nopealla tarkastukselle etsimään oppilaita, jotka eivät ole pihalla ja jäävät sisälle, vaikka sen vastoin koulun sääntöjä. Hän ei löydä ketään,

joten hänkin menee ulos jäätymään. Mäen alhaalta neljä poikaa kävelee koulua päin. Taas tupakalla, Q miettii. Hän menee heitä hitaasti vastaan. "Missäs pojat on ollu?", Q kysyy, odottaen heidän valehtelevan. "Haista paska vanhus", yksi poika sanoo ja he jatkavat kävelyä. "Mitä sä sanoit?", Q kysyy samalla kun he ohittavat hänet. Pojat eivät huomio häntä ja jatkavat kävelyä. Hän kävelee nopeasti heidän perään ja ottaa poikaa olasta kiinni ja kääntää hänet. "No?!", Q kysyy vihaisesti. "Rauhotu nyt hei", poika sanoo rauhallisesti. "No niin, tunnin jälki-istunto", Q kertoo pojalle. "No, ok", poika huokaa "Koska?". Q katsoo muita poikia nopeasti "Tänään, 15.30 ja se koskee teitä muita kans". "Mut, me päästään jo kahelt...", yksi pojista huomauttaa. "Ihan sama koska te pääsette, jälki-istunto on TÄNÄÄN kello 15.30. Jos ette tule, saatte kaikki kaksi tuntia. Onko selvä?", Q kysyy. Hänen päivänsä parani heti tuon jälkeen. "No, vittu...", yksi pojista huokaa. "Niin. Painukaa nyt siitä sisälle" Puoli tuntia ruokailuun... Täytyy nyt keskittyä tähän.. Q ajattelee. Uusi luokka, eri oppilaat, sama koe. Vieläkin sivulla kaksikymmentä. Hän palaa koko ajan tälle sivulle ja aloittaa taas, mutta joka kerta, hänen kiinnostus kirjastaan pakenee ja hän taas kuulee vain oppilaiden kynät ja kumit. Ehkä ei nyt... Jos otan parin tunnin tauon tästä, ehkä se auttaisi... Miettii noita ajatuksia, tietäen että kiinnostus ei enää herää. Tähänkö hän kulutti 35 vuoden vapaajan? Melkein koko hänen elämänsä on mennyt vain tämän kirjoittamiseen. Niin monta vuotta, jota hän ei ikinä tule saamaan takaisin. Kirjansa on niin tylsä, jopa hän ei jaksa lukea sitä. Q alkaa ohitella sivuja ja kappaleita, sivulla 100, hän on 40. Sivulla 150 hän on neljäkymmentäyhdeksän. Sivulla kaksisataakahdeksantoista (218), hän täyttää 56. Loput kaksisataakahdeksankymmentä (280) sivua on vain hänen viime vuosistaan. Jolloin kaikki mureni, vaimo kuoli, lapset erkanivat menneisyyksistään, sama työ samassa kaupungissa, mutta uudet työkaverit. Kaikki muuttui, kaikki muuttui paskaksi. Hänen elämänsä toiveet viimeisille vuosille hukkuivat tragediaan. Hänen vaimonsa kuolinsyytä ei tiedetä vielääkään, tai siis, vaimon ruumista ei ikinä löydetty. Q epäiltiin hetken, mutta poliisiella ei ollut todisteita. Kello soi. Ruokatunti alkaa. Oppilaat taas heittävät paperit hänen pöydälleen, jälleen kerran, paperit lentävät sinne sun tänne. Kun oppilaat ovat lähteneet luokasta, Q sulkee kirjansa ja tuijottaa tyhjää luokkaa hetken. Hän heittää kirjan pöydällensä ja huokaa. Hän käy jokaisen pulpetin katseellaan läpi. Muistellen vanhoja luokkia, ketä hän tässä on opettanut. Paljon hyviä muistoja, mutta Q tietää niiden olevan vain nostalgista valhetta. Asiat olivat ihan täysin samanlaisia silloinkin, ainakin hänen kannalta. Ihmiset ovat muuttuneet, ehkä liikaakin, Q mietti. Sitten hän nousee tuolistaan ja kerää kaikki kokeet yhteen kasaan, mutta ei jaksa järjestellä niitä juuri nyt. Hän heittää kännykkänsä pöydälleen ja lähtee ruokailemaan. Jono ruokalaan ei ole enää kauhean pitkä, mutta ruokala on nyt melkein täynnä. Käsienpesu pisteellä, pari oppilasta menee vain ohi. "Hei! Sinä ja sinä, peskää kädet ensin", Q sanoo pojille. Pojat katsovat toisiaan hetken, huokaen, sitten kääntyvät ja pesevät kätensä. Toinen heistä ei edes kuivaa, vaan heittää vesipisarat Q:ta päin. Pisarat osuvat hänen naamalleen. Poika antaa paskaisen hymyn hänelle ja kääntyy. Poika on yhdeksännellä luokalla, Q opetti hänelle matematiikkaa kahdeksannella, mutta ei muista hänen nimeään. Kuitenkin pojan rasvainen naama on hänelle tuttu. Q ei enää kestä tällaista nöyryytystä, hän menee parin oppilaan ohi ja ottaa pojasta kiinni. Hän kääntää pojan, joka näyttää hämmentyneeltä. Q lyö häntä täysillä suoraan nenään ja antaa pojan kaatua maahan. Pojan nenä alkaa vuotaa verta. "Mitä vittua?", kuuluu ympäri ruokala. Järkyttyneet oppilaat ja opettajat katsovat Q:ta päin. Hän ei edes itse tiedä miksi hän teki niin. Hänen mielensä on tyhjä ajatuksista, hän ei pysty liikkumaan tai edes hengittämään. Q vain tuijottaa ruokalan ihmisiä päin, suu hieman auki. Sitten hän heiluttelee kätteen, koittaen irroittaa verta rystysistään ja pyyhkii veren housuihinsa. Sitten, todellakin myöhässä, liikunnanopettaja hyökkää ja kaataa Q:n

maahaan. Hän pitelee häntä maassa, vaikka kuinka Q koittaa vastustella sanoin ja rimpuillen. Liikunnanopettaja päästää hänet ylös vasta kun poliisit tulevat viemään Q:n pois käsiraudoissa ja ambulanssi vie pojan sairaalaan. Myöhemmin selvisi että pojalle tuli vain hiusmurtuma nenäänsä. Koko matkan poliisiautossa, Q ei saa päähänsä yhtäkään selvää ajatusta. Pelkästään potkujen saaminen ja vankilatuomio on hänellä mielessä. Tämä on ensimmäinen kerta kun Q on ollut poliisiautossa, käsiraudoissa takapenkillä. Poliisit etupenkeillä eivät puhu mitään, koko matka on hiljainen, kuin häntä vietäisiin mestattavaksi. Niin ainakin Q:sta tuntui. Hän ajattelee mistä koko koulu puhuu juuri nyt. Kaikki vanhemmat tietävät jo varmaankin mitä tapahtui. Vaikka Q:n opettaja ura olisi loppunut muutenkin vähän ajan päästä, hän ei olisi halunnut sen tapahtua juuri tänään. Q herää ajatuksistaan ja palaa todellisuuteen. Hän pyyhkii hitaasti veden naamastaan ja poika vain hymyillen menee takaisin jonoon, jossa hänen virnistelevät ystävänsä odottavat. Q ottaa tarjottimen ja laittaa lautasen, haarukan, veitsen ja lasin siihen. Hän kätkee vihansa ja sen huomaa, jos katsoo häntä tarkasti. Opettajien pöydässä on pari paikkaa jäljellä, joten Q menee istumaan sinne. Puolet heistä ovat syöneet jo mutta he ovat jääneet istumaan, leikkien kännyköillään. Ne jotka syövät vielä, heidän kännykkänsä ovat myös tarjottimilla, he katsovat niitä ja syövät samalla. Keskittyen kännyköihinsä, jotka ovat joko propaganda uutissivuilla tai he tekstailevat turhia heidän ”ystäviensä” kanssa. Q:n vastapäätä istuu äidinkielen opettaja, jonka katse on myös kännykkässään. Hän on suunnilleen saman ikäinen kuin Q ja he molemmat arvostavat Mark Twainin teoksia. ”Hei, Matti?”, Q kysyy äidinkielen opettajalta, kenen nimi on Matias. Matti nostaa päätään pois virtuaalimaailmasta, ”Oletko jo valinnut minkä kirjan annat oppilaillesi lukea?”, Q kysyy kiinnostuneesti. ”En, en vielä. Ajattelin jotain Twainia tai Austenia, mutta en ole vielä päättänyt. Haluatko nähdä jotain söpöä?”, Matias kysyy innokkaasti. Q nostaa olkapäitään hieman hämmentyneenä. Matias ottaa puhelimensa ja näyttää Q:lle kuvaa hänen koirastaan. Q katsoo sitä, ilman tuntien mitään. ”Matias, miksi sä näytit ton mulle? Mulla on olla ihan paska päivä ja mä halausin vain puhua jonkun kanssa vaikka kirjallisuudesta, ja sä olet ainoa ihminen kenen kanssa mä voin tehdä niin ja sä vain näytät kuvan sun saatanan koirastas?”, näin Q halusi sanoa. Mutta hän valitsi hillitymmän tavan sanoa melkein saman asian. ”Joo... Kuinka söpöä...”, Q katsoo ihmeissään ruokaansa, jossa on pitkä ruskea hius. Q huokaa ja juo maitonsa. ”Aivan mahtavaa... Kerta kaikkien mahtavaa...”, Q ottaa tarjottimensa ja poistuu pöydästä. Kun hän on laittanut tarjottimensa, lautasensa, veitsensä ja haarukkinsa, hän huomaa että oppilas nuosee pöydästään, jättäen tarjottimensa siihen ja lähtee rappusia kohti, pois ruokalasta. Q saa oppilaan kiinni rappusten alkupäässä ja ottaa häntä kädestä kiinni. ”Mene heti laittamaan tarjottimesi minne se kuuluu!”, Q huutaa oppilaalle. ”Älä koske muhun vittu!”, oppilas parkuu ja repii itsensä Q:n otteesta. ”Nyt!”, Q vaatii. ”Miksi muka?”, poika kysyy ylimielisesti. ”Koska me, ihmisinä, kunnioitamme muita. Tuo on hyvin luokkavaa siivojolla”, Q kertoo pojalle, ketä ei kiinnosta pätjän vertaa. ”No, ne kumminki siivoo nää jäljet, emmä usko et mun tarjotin pöydälle tulee haittamaan yhtään”, sitten poika nopeasti koittaa lähteä rappusia ylös. Q ottaa hänestä kiinni ja melkein heittää hänet takaisin ruokalaan. ”Laita sen vitun tarjotin sinne minne se kuuluu!”, Q huutaa. Kaikki ruokalassa pysähtyvät. Paitsi pari opportunistia, jotka kaivavat kännykkänsä esiin ja alkavat kuvata videoata tästä tapahtumasta. Poika ottaa tarjottimensa ja vie sen paikoilleen. Sitten Q lähtee. Samalla kun hän nauttii kahvistaan ja sanomalehdestään opettajahuoneessa, koulun rehtori tulee sisään hieman vihaisen näköisenä. ”Hei sinä!”, hän huutaa Q:lle. Q ottaa katseensa pois uutisesta jota hän luki. ”Minun toimistooni, NYT!”, rehtori lähtee ja menee toimistoonsa odottamaan hetken päästä saapuvaa Q:ta. Hän kylläkin juo kahvinsa ensin loppuun rauhallisesti ja lukee uutisen loppuun ensin, sitten hän nousee ja lähtee

menemään rehtorin kansliaan päin. Kanslia on kylmä, melkein tyhjä huone. Seinät valkoiset, ikkunasta näkyy harmaa Suomalainen maisema. Huoneessa on rehtorin valkoinen pöytä, joka täsmää seinien banaalisuutta. Pöydän keskellä läppäri, jossa on hiiri, ja kännykän lataus johto, jonka päässä hänen älypuhelimensa. "Kai tiedät miksi pyysin sinua tänne?", rehtori, jonka nimi on Jyrki muuten, kysyy. "Halusit ilmoittaa että musta läppärisi ei sovi sinun huoneesi mielisairaalaan ottettuun väri maailmaan?", Q kysyy sarkastisesti. Hän on innoissaan, adrealiinien huuma ruokalasta ei ole vielä kukaan kulunut pois. Ensimmäistä kertaa vuosiin Q pystyy tuntemaan että jokainen atomi hänessä on elossa. "Mitäh? Ihan sama, mitä helvettiä sulle tapahtui?", rehtori kysyy. "Mua vaan... vitutti", Q kertoo todenmukaisesti. Rehtori huokaa vihasesti ja nojaa valkoiseen tuoliinsa. "Mä en voi muutakun antaa sulle potkut... Joku noista oppilaista kuvas sen ja se on jo netissä. Sori, sä olisit kuitenkin joutunut eläkkeelle kohta..", rehtori kertoo Q:lle, joka ei näytä kuuntelevan. "Vaan koska mä näytin että mulla on jotain auktoriteettiä valtaa?", Q sanoo. "Sä et silti saa fyysisesti pahoinpidelle oppilaita..", rehtori väittää. "Mutta ne saa mentaalisesti pahoinpidellä minua?", Q kysyy, vaikka hänkin tajuaa mitä hän teki oli väärin. "Sinä kävit oppilaan kimppuun, opettaja ei saa tehdä sellaista. Sä tiedä sen, me ei eletä sitä aikaa kun opettajat saa hakata oppilaita... Tää ei ole enää 70-luku.. Tai 50-luku tai jotain sinne päin." rehtori vastaa. "Tän viikon perjantai tulee olemaan sun viimeinen työpäiväsi, ainakin tässä koulussa.", rehtori kertoo. Tulee pieni hiljaisuus, Q tuijottaa kenkiään hetken, jotka tekevät pieniä jälkiä puhtaaseen valkoiseen lattiaan. "Luuletko että mä elin 50-luvulla?". Sitten hän nousee ja lähtee kansliasta. Seuraavana aamuna, Q herää ja nousee sängystään. Hän vetää verhot pois ikkunan tieltä, odottaen auringon paistetta, mutta ulkona on sateista, kylmää ja harmaata. Hän huokaa miettien "Vielä 4 tällaista niin olen eläkkeellä", ajatus saa hänet masentuneeksi. Aamukahvin jälkeen hän lähtee autollaan työpaikalleen. Mutta hän pysähtyy lähimpään kauppaan ja ostaa askin tupakkaa. Tapa jonka hän oli lopettanut 20 vuotta sitten. "Viimeisten päivien kunniaksi", hän miettii samallu kun maksaa myyjälle. Koulussa ei ole vielä ketään, ei edes opettajia opettajahuoneessa. Hän keittää kupin kahvia ja alkaa lukea päivän lehteä, jonka talonmies oli ystävällisesti jättänyt kahvipöydälle. Sivulla 17, vasemmassa ala-kulmassa on pieni otsikko "Opettaja kävi oppilaan kimppuun". Hän sulkee lehden ja heittää sen hieman vihasesti roskeen. Sitten äidinkielen opettaja, Matti, tulee sisään. Q tervehtii iloisesti, mutta Matti vain nyökkää päätään kiusaantuneena. Hän ottaa vaan kahvia ja sitten lähtee pois. Q katsoo häntä hämmentyneenä ja hieman vihasesti. Hän päättää ottaa hänet kiinni, joten Q lähtee nopeasti kävelemään hänen peräänsä. "Hei!", Q huudahtaa hänelle. Matti kääntyy häneen päin. "Mitä?", hän kysyy. "Mitä nyt toi oli?", Q kysyy. "Mitä sä tarkoitat?", Matti kysyy tietäen vastauksen. "Väittelek sä mua nyt tän jutun takia täh?", Q kysyy. Matti jatkaa kävelyä ja Q seuraa. "En välttely sua mitenkään, mun täytyy vaan kattoo nää kokeet", Matti vastaa viitaten papereita jotka ovat hänen kinalossaan. "Aha...", Q sanoo samalla kun Matti menee luokkaansa, sulkien oven. Melkein tunnin päästä hänen tuntinsa alkaa. Oppilaat istuvat jo luokassa, kirjat repuissaan, he keskustelevat turhista asioista kännykät käsissään. Q tervehtii luokkaa, hän saa vain pieniä naurahduksia ja kuiskauksia vastaan. "No niin... Alotetaan" Seuraavat kaksi päivää olivat samanlaisia, opettajat välttelivät, oppilaat kuiskailit hänen ympärillään ja nauroivat hieman. Poika jota hän oli "pahoinpidellyt" ei ole ollut koulussa. Pojan vanhemmat ovat olleet järkyttyneitä, haluan Q:n eroan heti "ennen kuin hän pahoinpitelee ketään muuta". Ihmeellisesti, he eivät ole vielä nostaneet syytettä, mutta varmaankin tulevat tulevaisuudessa. Q ei ole puhunut kenellekään, paisti luokassa oppilaille, näihin pariin päivään. Nyt on perjantai aamu. Vahva aamukahvi, filttaritön aamutupakka ja aamun lehti. Herra Q avasi lehensä tyhjässä keittiössään ja menee suoraan kulttuuri osiolle. Sen

ensimmäisellä sivulla oli otsikko: "10 vuotta Jonathan Heidenin itsemurhasta" Artikkelissa luki: "10 vuotta on kulunut yhden tärkeimpiin kuuluvista taiteilijoiden itsemurhasta, Jonathan Heidenin, kenen viimeinen työnsä oli kiistanalainen ja vaikuttava. Hänen viimeinen teoksensa "Mestari-teos" (joka oli alkuperäisesti kirjoitettu väärin "mesteri"-teos) on kuuluisa sillä se on vain valkoinen taulu, jonka keskellä on luodinreikä ja sen ympärillä Heidenin nyt kuivunut veri. Hän teki taulunsa ampumalla itseään päähän taulun edessä." Q lukee koko artikkelin, vaikka tämä on melkein sama artikkeli joka vuosi. Hän on aina ihaillut Heideniä, varsinkin hänen viimeistä työtään, niikuin kaikki. Se oli tapa lähteä tästä kauheasta paikasta. Hänellä itse olikin Heiden-kopio hänen olohuoneensa seinällä, siitä on kauan aikaa viimeksi kun hän on edes katsonut sitä. Artikkelin luettuaan on muiden postien vuoro. Jotain mainoksia pelkästään ja yksi kirje. Se on pojan vanhemmilta. Hän avaa ja lukee kirjeen. "Olemme puhuneet asianajamme kanssa, haastamme sinut oikeuteen. Tänään teemme sen julkiseksi ja poliisit tulevat hakemaan sinut. Mitä teit pojallemme on kauheaa, sinun täytyisi hävetä". Hän taittaa kirjeen ja laittaa sen taskuunsa. Hän juo aamukahvinsa loppuun, mikä on tässä vaiheessa on kylmää. Hän menee olohuoneeseensa ja etsii taulun seinältään. Hän katsoo sitä. Taulu on kopion Heidenin "Elämästä". Siinä on mies ketä katsoo itseään peilistä, miehen takana on pelto ja laskeva aurinko. Hän katsoo maalausta kauan, kuin näkisi sen uudestaan. Se on kuitenkin selvä kopio, se on turha. Sen jälkeen hän menee laittamaan reppunsa valmiiksi, kirjat, kynät, kokeita ja yksi asia, jota hän ei ole koskaan ottanut kouluun mukaan ja hän lähtee viimeisen kerran koululle päin. Heti kello 08.00 alkaa tunti. Koko päivä samaa ainetta, eri luokille, mutta samoille idiooteille. Hän kuulee luokasta miten oppilaat selittävät toisilleen että tämä on Q:n viimeinen päivä ja sen sellaista. Hän koittaa olla kuulematta niitä. Hän opettaa luokkia tavalliseen malliin, asiallisesti, kestäen jokaisen vittuilun, jokaiselta oppilaalta. Kun ruokatunti koitti, Q ei enää kehdannut mennä. Hän pysyy luokassaan koko päivän, istuen tuolillaan, pöytänsä äärellä, lukien elämänkertaansa. Joka välitunti hän repii yhden sivun ja heittää sen roskikseen. Viimeisellä välitunnilla, hän heittää koko kirjan roskakoriin. Istuen tyhjässä luokassa, kuulien nuorten äänet jotka tulevat ulkoa, hän ottaa kirjeen taskustaan ja lukee sen vielä kerran. "...sinun täytyisi hävetä", kello soi ja oppilaat alkavat tulla sisään. Uusi luokka, samat idiootit. He menevät istumaan paikoilleen, Q ei edes tervehti nuorukaisia enää. Heti kun heidän perseensä koskettavat kylmää metalli tuolia, he kaivavat kännykät taskuistaan. Jutellen samalla, he eivät kiinnitä huomiota opettajaansa. Q nousee ja menee liitutaulun eteen. "No niin... Aloitetaanko?", Q sanoo kysyvällä äänellä. Luokka ei vastaa sen kummemmin. Q koittaa yskiä kovaan ääneen, mutta vain pari luokan priimusta ovat hänessä kohti. "No niin kaikki! Tämä on minun viimeinen tunti, jonka tulen opettamaan, haluan tehdä tämän hyvin!", Q sanoo vahvalla äänellä. Useimmat jo kääntyvät häneen päin. "No niin, avatkaa sivu 89, tarkistetaan tehtävät", Q kertoo oppilailleen. "Miks me muka ees tehdä mitää ny?", joku oppilas kysyy. "On matematiikan tunti. Avatkaa nyt kirjanne", Q kertoo luokalle samalla kun alkaa kirjoittamaan tehtäviä liitutaululle. "Mut tä on niiku su viimeine päivä, ni iha sama mitä me tehää", poika sanoo naurahtaen. Koko luokka nauraa hieman ja jatkavat keskustelujaan ja kännyköjen tutkimista. "Totta... Mä en jaksa nyt opettaa teille matikkaa, joten entä jos mä kerron hauskan arvotuksen?", koko luokka hämmentyy tästä hieman, mutta useimmat nyökkäävät tai hymyilevät. "Masentunut nainen makaa sängyllä, hän on juuri juonut myrkyn ja hän on kohta kuolemassa. Sitten yht'äkkiä, nainen näkee kissan, joka hyppää ikkunalaudalta ja pudottaa kukkaruukun mukanaan. Tämän nähtyään, nainen katuu päätöstään. Miksi?" Sitten luokka on melkein kaksi sekunttia hiljaa, kunnes pienet naurahdukset ja keskustelut alkavat. Q hymyilee katsellessaan kun oppilaat pätkäilevät arvoitusta. Mutta valitettavasti, kahden minuutin jälkeen, kännykät taas kädessä,

keskustelut jostain ihan muusta. Q huokaa ja menee pöytänsä eteen. Hän repii pienen palan ja kirjoittaa vastauksen siihen ja ottaa reppunsa esiin. Hän laittaa sen istumaan tuolilleen ja kaivaa jotain sieltä. Hän tarkistaa panokset, lataa sen ja ottaa sen käteensä kunnolla. Hän menee liitutaulun eteen, jossa on vieläkin tehtävä numerot. Hän katsoo luokkaansa, ketään heistä ei katso takaisin. Verhot on ikkunoiden edessä, paitsi yhden, sen ikkunan joka on myös auki. Se tuo auringon valoa luokkaan ja kun Q kuuntelee tarkkaan hän kuulee lintujen äänet ulkoa. Hän katsoo ulos, sitten taas luokkaansa. Toisessa kädessä revolveri, toisessa vastaus. Herra Q laittaa pistoolin otsansa eteen, huokaa rauhallisesti ja nopeasti painaa liipasinta. Vastaus lappu leijaillee lattialle kauniisti, samalla kun herra Q:n aivon palaset lentävät vihreälle liitutaulle, peittäen tehtävänumerot. Q:n eloton ruumis tippuu hitaasti lattialle, ase hänen viereensä. Liitutaulu ja kaikki sen lähellä ovat veren peitossa. Kaikki paitsi yksi, vastauslappu.